

CA LA MEUCA

CAPÍTOL TRENTA-QUATRE... DE LA SÈRIE CALENTURES SENSE FEBRE

¡Es que es la tercera!

Al no tener pechos, ya se sabe.

No ha tenido pechos en su vida y nunca le han venido tres mujeres en una tarde.

La Madame entra a la cuina, posant-se bé la faixa. Des del COVID que fa migdiades de tres hores. Las mujeres andan calientes niñas. ¿No lo veis?

¿Y por qué? Pregunten ahora la Encarna i la Purita.

¡Por el virus coño! Con tanto confinamiento y tanta ley marcial, se han dejado ir. Van en pijama por casa o en chándal que es peor, no se pintan, no van a la pelu, pasan el día jugando con los niños, o haciendo gimnasia, han de aguantara todo el día a sus maridos que están hipocondríacos todos, y el único macho que ven al día, va tapado como un astronauta, les deja la cesta de la compra en la entrada de la casa y en vez de darle el cambio con sus manos sudorosas y peludas, le alcanza una maquinita de tarjetas envuelta en plástico. ¿Y el chocho qué? ¡Es que no hay estimulación chicas!

Eso, eso, que hasta yo tengo ganas de que vengan más clientes.

Tu Encarna porque eres una guarra. Sentencia la Puri.

¿Y tú qué? Pregunta la Madame divertida, que caminas como si hicieras marcha atlética, con los muslitos apretadicos y las nalgas saltando para aquí y para allá.

Es que tengo infección de orina.

Ya.

La verdad es que de máscara a máscara, algunas te miran como si estuvieran viendo a Marlon Brando.

Entra la Sónsoles, fot una cara de satisfacció que fins i tot la Madame, deixa anar una exclamació d'enveja.

Que pasión, chicas. Yo no había visto eso desde el colegio de monjas.

¿Cómo ha sido?

Guay, chachi, supermega, la cama parecía un balneario. Es que no teníamos que decirnos nada, íbamos directas a lo que deseábamos. Las dos a la vez.

Yo de pequeña quería ser lesbiana, asegura la Encarnita.

La Sónsoles te una esgarrifança que la sacseja tota. Les altres queden absolutament admirades.

Es que me ha dicho que mañana vuelve... con su cuñada.

La Madame no ha parat en tota l'estona de tocar-se dissimuladament la pitrera amb la ma dreta i el baix ventre amb l'esquerra. La Puri que no en deixa passar una, diu somrient.

Yo tendré infección de orina pero usted tiene pérdidas por todos lados.

Viva las mujeres, crida la Sónsoles absolutament fora de sí.

Chicas, pregunta la Madame ¿y si cerramos y os venís las tres a mi habitación y que salga lo que tenga que salir?

I totes estan d'acord.

TO BE CONTINUED

HUMANOTECA

LA DRETA FASTIGUEJADA

Els mediocres d'esperit van a cegues per la vida, els insensibles, a més, utilitzen guants. D. AIRA.

En el pit de Hitler, en l'espai del cor, només hi havia un forat. A SPPER.

Tots els mals del món arriben quan l'home tracta als altres sense amor. L Tolstói.

El pitjor pecat no és odiar als altres sinó sentir-se indiferent amb ells. B. SHAW.

Ens habituem a la violència i no és bo. Una societat insensible, és una societat perillosa. I ASIMOV.

Ull ciutadans! La noblesa espanyola, farcida de diner, pecat i ignorància s'ha tret la careta. Al darrera, hi porten odi i metralla... I malgrat no saber-ho, el COVID 19.

LA LLUFA

TORNEM A APLAUDIR A MESSI

Mil, tres mil, set mil morts... Un virus desconegut ataca. Els hospitals s'omplen de casos greus i desconeguts. El personal sanitari, desprotegit i desinformat, cau com a mosques. La societat s'espanta, li agafen cagarrines. Tothom te mal de cap, febre, dolors abdominals... o s'ho imagina. La societat te por.

La societat, solidaria i agraïda com és, surt als balcons i aplaudeix al personal sanitari. Són herois. A vegades quan tornen a casa seva troben algun veí que els insulta i els exigeix que vagin a dormir a un altre lloc, però si no viuen al seu edifici, la societat se'ls estima molt.

Sis mil vuit-cents contaminats, un parell de dotzenes de morts... El virus desconegut remet. Els sanitaris encara treballen als Hospitals, encara se la juguen. Qui? Els sanitaris? Ah sí, una gent molt ferma. Per cert, diuen que la lliga començarà a principis de juny. Hòstia ja en tenia ganas. A veure com estarà el Messi, tants dies aturat, em fa por que no rendeixi...

A les vuit no hi ha ningú als balcons. Ningú aplaudeix, cap artista (més o menys artista) surt al balco a cantar una ària. Estem pendants de quan tornarà la lliga de futbol.

La memòria de la societat és curta, tan curta com el seu efervescent i artificiós sentimentalisme. Fa tres dies veiem un infermer i se'ns mullaven les calces, ara ens apartem una mica, no fos cas...

D'aquí a tres dies, tornarem als ambulatoris i amenaçarem a metges i infermers si no ens donen la baixa que els demanem. Ja no necessitem al personal sanitari. Els virus ha mort. I nosaltres tornem a ser immortals.

LLUFA PER LA SENSIBILITAT SOCIAL